

ומקשה הגמרא: מכך שסובר רבי מאיר שנשבעין על המחובר לקרקע אף שעל הקרקע עצמה אין נשבעין, מכלל זה אתה למד, דרבי מאיר סבר כל המחובר לקרקע אינו בקרקע! ומשום כך נשבעין עליו.

וקשה: אדמיפלגי רבי מאיר וחכמים בגפנים טעונות, מדוע חולקים דוקא בטעונות, ליפלגי בסרוקות [גפנים ריקות] ומה ההבדל בין טעונות לסרוקות?

אמר רבי יוסי ברבי חנינא, **הכא, בענבים עומדות להבצר קמיפלגי רבי מאיר וחכמים. דרבי מאיר סבר, כיון שענבים אלו עומדים הם ליבצר ושוב אינם זקוקות עוד לקרקע — הרי כבצורות דמיין. ולפיכך דינם כמטלטלין ולא כקרקע, ונשבעין עליהם.**⁽³⁶⁾

ואילו רבנן סברי כי אף שעומדות הן ליבצר, מכל מקום עדיין מחוברות הם לקרקע ולא כבצורות דמיין, ולכן אין נשבעין עליהם.⁽³⁷⁾

שינינו במשנתנו: אין נשבעין אלא על דבר שבמדה ושבמשקל ושבמנין.

אמר אביי: לא שנו שפטור משבועה אלא רק במקרה דאמר ליה התובע: בית מלא תבואה פתם מסרתי לך, דהיינו, שלא הגדיר איזה

יצאו קרקעות שאין מטלטלין, יצאו עבדים שהוקשו לקרקעות, יצאו שטרות שאף על פי שמטלטלין אין גופן ממון

ואילו גבי הקדש — "כי יתן איש אל רעהו" כתיב בחיוב כפל, למעט הקדש.

עוד שינינו במשנה: נושא שכר אינו משלם: מנלן?

דתנו רבנן: אמרה תורה [בפרשת משפטים] לגבי שומר שכר: "כי יתן איש אל רעהו" — כלל. "חמור או שור או שה" — פרט. "וכל בהמה לשמור" — חזר וכלל.

כלל ופרט וכלל, אי אתה דן את הכלל אלא כעין הפרט. מה הפרט מפורש דבר המטלטל וגופו ממון, אף כל דבר המטלטל וגופו ממון!

יצאו קרקעות שאין מטלטלין, יצאו עבדים שהוקשו לקרקעות, יצאו שטרות שאף על פי שמטלטלין אין גופן ממון

ואילו גבי הקדש — "כי יתן איש אל רעהו" כתיב בחיוב כפל, למעט הקדש.

שינינו במשנתנו: רבי מאיר אומר: יש דברים שהן בקרקע ואינן בקרקע.

36. כתב התוספות בד"ה כבצורות דמיין, שלענין איסורי שבת לכולי עלמא לאו כבצורות דמי. כיון שמקצירת סממנים לצורך המשכן לומדים איסור זה של קצירה. ובסממנים הרי היתה הקצירה אחר שעומדין ליקצר. ומכל מקום נחשב דבר זה לקצירה.

37. כתב הר"ן שלענין פסק הלכה קיימא לן